

Festa del deu de juny 1980

Advertixc abans de començar que el valencià no el se escriure en la festa que vullc explicar em tindreu que dispensar, les faltes que puga tindre.

El nostre Patró gloriós es de tot el món conegut el mes venerat i volgut per ser el Sant mes miraculós. Ahir fon una gran passejada la de mes goig i esplendor en cara es sent l'olor a pólvora cremà quant amaneix la festa major. De tots els pobles de la regió Quart de Poblet la te en orgull en este dia deu de juny la mes gran festa al Patró. Però este any fou extraordinari i en tot ha segut superat al cel.lebrar del Patró el Centenari el poble en peça s'ha volcat. En la plaça de l'Església parava a repartir a tots el coets i plé de gent allí esperava per vore disparar als xiquets. Que molt impacients esperaven plens d'entusiasme i il.lusió quan les campanes voltejaven a punt d'ixir la processó. L'anda pareixia un jardí de tanta flor que duia posada la reliquia anaba al mig entre clavells i roses adornada. Quant les andes es preparaven per a pujar a l'Ermite en processó la cova davant posaven seguint la reliquia del Patró. Un gran volteig l'espai envadia que la festa estava anunciant i el poble en peça acudia a cel.lebrar el Centenari del Sant. En gran entusiasme i alegria venien feligressos i feligresses i eixos capollets de filles de Maria i de la nostra Patrona les clavariesses. Un exèrcit de xiquets i xiquetes en típics tràges de la regió anaven disparant els coets davant del nostre Patró.

Brillava el sol com un rubí quant eixia la processó l'anda com un hermós jardí portant la reliquia del Patró una banda de fama nacional que un excel.lent músic dirigia tocava la Marxa Reial i com un verger la reliquia eixia. L'eixida del Sant ¡Glòria pareixia! vuit capellans presidits per Monsenyor formaven la gran cort d'honor que al Patró rendia «pleitesia». Un cordó de gent a esquerra i dreta encantats miraven als xiquets tan xicotets com disparaven els coets davant del nostre Anacoreta. Entre la cova del Sant i la reliquia plens d'emoció els gojos sentia cantar a tot el poble que venia formant la gran processó popular. Quant a l'Ermite arribavem que era el final de processó els xiquets en fila es posaven esperant l'arribá del Patró. Quant l'anda ja s'acostava els coets estaven preparant. Quant la reliquia estava entrant una llum de color d'adornava. Era tot emocionant i esplendorós les campanes voltejant, la banda de música tocant, mentres al Patró gloriós tots l'estaven aclamant. Quant nosaltres arribarem era tan gran l'aglomeració que sols la reliquia entrarem sense poder entrar al Patró; tanta gent venia al ser del Patró el Centenar més fora que dins havia que no pogueren entrar. Plana de flor adornada en grans rams l'altar major i cuant la reliquia entrà brillava tot en esplendor. Assentats i drets repleta estava la gent i en els bancs de davant Casi complet estava l'Ajuntament presidint la missa del Sant

Quant a la capella el Patró entrava els cantors i l'Orquesta tocant els devots els gòjos cantant quant la missa ja començava. Huit fills del poble en tira concel.lebraven la Missa major, la més solemne i lluida cantà i pressidida per Monsenyor. Eixe excel.lent Orador sagrat que predicà tan gran sermó es un bisbe fill de Quart vengut de Bolívia a honrar al Patró. Que en eloqüència clara i sentida feu una explicació completa describint els detalls de la vida del naiximent a la mort del Patró Anaco- [reta.

Sempre li han tengut gran devoció però ara sentim més fervor al conèixer més la vida del Patró. En detall i santitat explicá Monsenyor quant la missa s'acabà, suant a «xorros» eixia la gent; una gran taula hi havia parà que maná preparar l'Ajuntament. Per a fer-li al poble un convit en peladilles, ronyoses i conflits i licor i aiguardent.

Quant les peladilles possaren, de xiquets n'acudiren un revol i en un santiamén deixaren la taula més neta que un sol. La gent en els arbres resguardà casi ofegant-se de calor, aguardava impacient la disparà, que fon de marca major.

Quan venia a pegar-li foc en la metxa en mà el coeter tots volièm estar els primers, però quant havia ardit un poc i els trons grossos esclataven els veies eixir d'estampida a redolons, espentes i trompaes com si fora carrer sense eixida. Quan ja s'acabá la disparà els fadrins van buscant a les fadrines i entre piropos i pamplines preparen el plan per a la vesprá.

Alguna es fá de pregar i tot es per a parar la ratera després ix de totes la primera per vore si el pot peixcar. Tots s'en van il.lusionats a buscar la paella en pollastre i si està ben acertada de l'arròs no en queda ni rastre.

Després de fer la «siesta» i un poc han descansat, sen van a buscar la festa que en l'Ermite ja ha començat. Esta festa es tan afamá que a demás dels veïns ne venen de tota la contornà tan de casats com de fadrins. L'Ermite pareix una fira de tantes torroneres i torrats i xiquetes passejant-se per l'Avinguda són la tentació del poble i forasters. Que alguns «tenorios» atrevits creguts en haver-la conquistat li han arreat un esclafit si en algo s'ha propassat. Entre l'Ermite i el pou tocava la banda de l'Amistad en atenció l'aficionat l'escotla quedant del tot meravellat. Un concurs de xiquets cel.lebraven deixant contents als premiats mentres els músics pasetjaven a la mitja part del concert. Ja els músics davant dels papers tocaven obres de calitat i valia que don Esteban Esteve dirigia, deixant satisfets a forasters i veïns. Quan l'Himne Regional tocava, el poble en peça aplaudia i la gent en massa acudia com si les campanetes els cridaren. Tots en fervor extraordinari, plens de entusiasme i devoció acudien en el disset Centenari a rendir-li honor al Patró. Quan de l'Ermite eixia el Sant entre el volteig de les campanetes la banda de música tocant i tots els xiquets i xiquetes coets de color disparant plenament a tots d'emoció i alegria de tanta llum de color el cel pareixia l'Avinguda. Completava la lluentor i esplendor la capella del Patró que venia i presidint la processó Monsenyor una gran escolta el seguia l'Alcalde i tot l'Ajuntament i la banda tocant fina melodia, arrastrava gran multitud de gent. Esta festa del deu de juny es de totes la més lluida i completa jo cridant dic amb orgull ¡Viva el nostre Patró Anacoreta!

Onofre Sanmartin

A San Onofre

— SONETO —

Ya no hay desierto, el aire no suspira,
hambre y divina luz ya son historia,
ímpetus humanos serena euforia,
y tu fe, amor y esperanza respira.

Virtudes y corazón hechos pira,
dulzura desnuda en tierra de escoria,
esculpieron sutil la ejecutoria
cuando el silencio vomita mentira.

Tus ojos, tiernos, dulces, son receta
de paz para el alma que hecha espinas
busca beber de tu amor permanente.

Desde la cumbre que el tiempo no agrieta
—imborrable enclave que tú iluminas—
Quart, tu pueblo, es pueblo de limpia frente.

Amador Griño y Guzmán
26 agosto 1980

Agraim la Col.laboració de:

- CLAVARIESES DE LA MARE DE DEU DE LA LLUM
- GRUP AVANT JUNTS
- P. C. BARRI DE LA «CEBOLLERA»
- P.S.P.V. (PSOE)
- AGRUPACIO MUSICAL «LA AMISTAD»
- BANDA DE CORNETES I TAMBORS «SANTO SEPULCRO»
- CRONISTA OFICIAL DE LA VILA

I TOTS AQUELLS ALTRES SENSE ELS QUALS NO
HAGUERA ESTAT POSSIBLE ORGANITZAR AQUES-
TES FESTES.

dies l'acompanya; es fa major, es casa i te fills; es casen els fills i te nets i segueix fent-li companyia tots els dies; però un dia es va morir i li produeix entristament al sol; puix a més a més d'haver-se'n quedat sol per a sempre, només li queda l'imatge d'aquella xiqueta que d'alguna manera va rebre felicitat durant molts anys.

Premis de 4.º i 5.º d'EGB.

«**Pat i la clau d'or**».—Aquest es un llarg relat de XV capítols, d'una xiqueta de 10 anys. Vint-i-cinc fulls manuscrits. Es una noveleta d'aventures i d'amor; els personatges, Pat —la xica— i Naskin —el príncep— a través d'una embolicada xarxa troben l'amor i es casen. Sorpren la força d'atracció que planifica el relat minuciosament esmicolat i amb profusió de singulars detalls. Estrany i difícil definir la complexitat dels aspectes, forma i contingut del treball, analitzats des del perfil juvenivol de l'autora.

«**El sol**».—Amb sensibilitat i senzillesa es posen de relleu la lloança i l'amor que n'hi ha que profesar-li, per ésser tan necessari al viure.

Hi és clar, açò és l'intent d'una aproximació als orígens.

«**La vida... i els ancians**».—Treball segmentat amb dos matissos; el primer un bell cant d'escènes que van repetint la vida. El segon un breu apunt que detecta en els vells les seues simpàtiques anècdotes, els seus defectes, encara que el més important és la denuncia que fa als familiars, sobta l'odi que els produeix depressió i desconsol.

Premis de 6.º, 7.º i 8.º d'EGB.

«**¿Com divertir-se amb 13 anys?**».—Els problemes d'una xiqueta d'aquesta edat que no te altra alternativa: passejar-se'n o freqüentar els cinc pubs i la discoteca. I apunta solucions: crear centres de reunió on s'hi projecten pel·lícules, jocs, competicions, balls, cants, pagant petites quotes per fer possible l'organització de les festes.

Senzillament, posca de relleu alguns dels aspectes que desitja necessaris a la joventut.

«**Anima buida a la nit**».—L'autora, amb prosa poètica carregada de lirisme, evidència romanticismes i silencis, somniant l'alegria quan disfrute vivament el lloc que avui hi encara está buit.

«**Temps d'esperança**».—Una narració de cinc capítols que s'enfonsa amb el món del treball, l'atur, l'escassetat i la penúria per la pèrdua del treball; l'emigració i l'integració amb els fami-

liars majors, per a tornar i retrobar de nou el camp del treball quan el ritme de la vida, havia creat un ambient de dificultats i tristors. Finalitza amb la següent frase: «Necessitàvem temps d'esperança».

Descriu, conscientment, un món modern que viu, potser, massa de prop. Es un camí sense horitzons ni ideals, que només desitja canviar el ritme a la vida.

«**La veritat**» i «**Trista hipodresia**».—Dos magistrals poemes carregats de contingut. El primer és eixa veritat que tots abandonen quan la desgràcia apareix, que disimulant-ho amb falsetats i hipocresia produeix destrossos i trencaments a la carn i l'esperit. El segon, llarg dels 19 versos va renugant i ballant, conscientment, sobre l'hipocresia i el mal que fa, encara que el món des de la seua sinceritat vullga destrossar i combatre el seu poderiu.

Tot i reconeixent, doncs, la planificació d'amdós poemes, semblen un crit a les tristes veritats que avui es viuen.

Per a finalitzar, crec que estem creuant al nostre poble un moviment culturalment impulsiu i que no deu d'eixar-se'n amb pausses i silencis perllongats, ja que des d'ací, des de la base, és des de on es deu d'arrancar i mampendre's el combat; es a dir, des dels més modestos però, fonamentals límits.

Amador Grinyó i Guzmán